

五行翻天
เจ้าฟ้าไตร
พลิก 10
3 นิจรรณิ

เขียน : สมนันท์
ปก : สุภาภรณ์ สุนประเสริฐ

เรื่อง	ห้าธาตุพลิกสวรรค์ 3
ผู้เขียน	สรมุรินทร์
พิสูจน์อักษร/เรียบเรียง	สรมุรินทร์
ปก	สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ
กราฟฟิกจัดหน้า	ปกสำเร็จ จัดอาร์ต By ปั่นแป้ง

นิยายเรื่องนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง แก้ไข หรือสแกนเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของนิยายเรื่องนี้ไปเผยแพร่หรือกระทำการใดๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืน จะดำเนินการทางกฎหมายต่อผู้กระทำละเมิดให้ถึงที่สุด

แนะนำเรื่อง

‘ห่าธาตูปลิกสวรรณ’ เป็นนิยายแฟนตาซีจีนโบราณที่ผสมผสานแฟนตาซีพญานัก เทพเซียน ศิลปะการต่อสู้ ตำนานจีน และการตีความใหม่ของเทพปกรณัมจีน โดยมีตัวละครนำเป็นผู้หญิง และเล่าเรื่องผ่านการเติบโต การเดินทาง และการค้นหาความจริงของโลกใบนี้ มากกว่าการมุ่งเน้นเพียงการต่อสู้หรือการแก้แค้น

แรงบันดาลใจสำคัญของเรื่องมาจากตำนานหนี่วาซ่อมฟ้า คัมภีร์ซานไห่จิง ห่องลิน และแนวคิดบางส่วนของพุทธศาสนาหายาน จึงเกิดเป็นโลกแฟนตาซีที่ผสมผสานตำนาน ความเชื่อ และปรัชญาเข้าด้วยกัน นางเอกของเรื่องถือกำเนิดจากศิลาห่าสีของเจ้าแม่หนี่วาและเจตจำนงแห่งพุทธะ ทำให้การเดินทางของนางไม่ได้เป็นเพียงการแสวงหาความแข็งแกร่ง หากยังเป็นการค้นหาความหมายของชีวิต ความเมตตา และความสมดุลของสรรพสิ่ง

ผู้เขียนสร้างสรรค์เรื่องนี้ขึ้นเพื่อเข้าร่วม โครงการประกวดนิยายจีนแห่งชาติ ครั้งที่ 3 ซึ่งกำหนดให้นิยายมีความยาวไม่น้อยกว่า 500,000 คำ และมีตัวละครนำหญิงเป็นแกนหลัก โดยนิยายจะต้องเผยแพร่ฉบับภาษาจีนให้จบภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2569 และมีกำหนดประกาศผลภายในวันที่ 31 มีนาคม 2570

ด้วยเหตุนี้ ‘ห่าธาตูปลิกสวรรณค์’ จึงเป็นนิยายเรื่องแรกของผู้เขียนที่
เริ่มเผยแพร่ฉบับภาษาจีนตั้งแต่ปลายเดือนมิถุนายน 2569 ทั้งที่ขณะนั้นยัง
เขียนไม่จบ เพื่อให้มีโอกาสสร้างฐานผู้อ่านและเป็นที่รู้จักในประเทศจีนก่อน
ส่วนฉบับภาษาไทยเริ่มเผยแพร่ภายหลัง เพราะผู้เขียนเขียนต้นฉบับจบ
เรียบร้อยแล้ว

หากคุณชื่นชอบนิยายอย่าง ครึ่งปีศาจชื่อเถิง จันทรารัศมี ดำนาน
รักสวรรค์จันทรารัศมี ครึ่งปีศาจพิฆาตรัก หรือ นาจา และสนใจเรื่องราวที่น่า
ดำนานจินมาตีความใหม่ผ่านโลกแฟนตาซีที่มีเอกลักษณ์ พร้อมตัวละคร
หญิงที่ค่อยๆ เติบโตทั้งด้านพลัง ความคิด และจิตใจ ‘ห่าธาตูปลิกสวรรณค์’
เป็นอีกเรื่องที่คุณไม่ควรพลาด

สรมนินทร์

เรื่องย่อและคำโปรย

เมื่อเหล่าเทพหลงใหลในความเป็นอมตะและสุขบนสรวงสวรรค์ของโลกมนุษย์ จนสมดุลงของสามโลกเริ่มพังทลาย ท้องฟ้าแตกกร้าว แดนอสุรชนไ้จึงเริ่มหลอมรวมกับโลกมนุษย์ และตำนานที่ถูกลืมเลือนได้หวนกลับมาอีกครั้ง

หายนะที่เกิดขึ้นทำให้พลังของเจ้าแม่หนี่วาที่อยู่พิเศษเสี้ยวศิลาห้าสี และเจตจำนงแห่งพุทธะได้หลอมรวมกัน และลงสู่ครรภ์ของหญิงยอมผ้าผู้หนึ่งโดยไม่มีใครล่วงรู้ ทารกหญิงที่ถือกำเนิดจึงมีพลังอันยิ่งใหญ่ซุกซ่อนอยู่ในตัว นางถูกเลี้ยงดูเช่นมนุษย์ธรรมดา แต่ชะตากลับผลักดันให้นางต้องออกเดินทางสู่โลกกว้าง เพื่อค้นหาความจริงที่เหล่าเทพพยายามปิดบัง

ระหว่างการเดินทาง นางได้พบสัตว์เทพจากซานไห่จิง ผู้สืบทอดตำนานโบราณ เผ่าพันธุ์ที่สูญหาย เมืองที่ถูกลบจากประวัติศาสตร์ และความลับของ ‘ระเบียงดารา’ สถานที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเชื่อมสามโลกเข้าไว้ด้วยกัน

ยิ่งนางเข้าใจความจริงมากเท่าไร ก็ยิ่งพบว่าศัตรูที่แท้จริงมิใช่ปีศาจหรืออสูร หากคือความโลภ ความหลง และความทะเยอทะยานที่ซ่อนอยู่ในหัวใจของเหล่าเทพผู้ปกครองสวรรค์

ผู้ที่ลุกขึ้นปกป้องสามโลกในครั้งนี้อาจไม่ใช่เทพผู้ยิ่งใหญ่ หากเป็นหญิงสาวธรรมดาคนหนึ่ง ผู้ที่เชื่อว่าพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่ใช่การทำลาย แต่คือการสร้าง ความเมตตา และการไม่ยอมทอดทิ้งสรรพชีวิต

ชะตาที่ถูกกำหนดก่อนถือกำเนิด สวรรค์ที่แปลกเปลี่ยนจนกลับด้าน โลกที่ผู้คนรู้จักเป็นเพียงเศษเสี้ยวของความจริง หากต้องเลือกระหว่างชะตาที่ถูกกำหนดกับการเปลี่ยนแปลงโลกทั้งใบ นางเลือกที่จะพลิกสวรรค์!

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1 คำบอกเล่าและอำลา.....	1
บทที่ 2 ดำหนักจื่อเยียน.....	10
บทที่ 3 คนเฝ้าดำหนัก.....	20
บทที่ 4 ดำนานจื่อเยียน (ต้น).....	29
บทที่ 5 ดำนานจื่อเยียน (กลาง)	38
บทที่ 6 ดำนานจื่อเยียน (ปลาย)	44
บทที่ 7 ฝากฝัง.....	51
บทที่ 8 คำขอขอบคุณจากจื่อเยียน.....	59
บทที่ 9 เรื่องของเงินซี (ต้น)	67
บทที่ 10 เรื่องของเงินซี (กลาง).....	75
บทที่ 11 เรื่องของเงินซี (ปลาย).....	82
บทที่ 12 ศัตรูของจื่อเยียน.....	89
บทที่ 13 ผู้สร้างระเบียงดารา.....	96
บทที่ 14 เซวียคือผู้ใด.....	104
บทที่ 15 คนแรกที่หยุดเซวีย	112
บทที่ 16 ชุมุ่หลานและหนทางรอด.....	120
บทที่ 17 ระเบียงดาราอีกครั้ง	127
บทที่ 18 รายละเอียดของศัตรู.....	135

บทที่ 19 สุสานดาราร่วง	143
บทที่ 20 ร่องรอยของเซวีย	151
บทที่ 21 สมุดบัญชีของเซวีย	158
บทที่ 22 เจรจากการค้า (ต้น)	166
บทที่ 23 เจรจากการค้า (ปลาย)	180
บทที่ 24 เริ่มการแสวงหา	194
บทที่ 25 เงื่อนไขที่หนึ่ง	207
บทที่ 26 เงื่อนไขที่สอง	216
บทที่ 27 ผ่านเงื่อนไขที่สาม	227
บทที่ 28 บททดสอบมรดกชั้นต่ำ	239
บทที่ 29 ความหวัง	251
บทที่ 30 สามเส้นทาง	261
บทที่ 31 ปฏิเสธสามวิถี	276
บทที่ 32 บททดสอบที่สาม	289
บทที่ 33 สตรีชุดขาว	299
บทที่ 34 รับรางวัลและต่อรอง	308
บทที่ 35 สิทธิ์หนึ่งคำถาม สามเรื่อง	318
บทที่ 36 ตัวตนใหม่และการอำลา	326
บทที่ 37 ปลอมตัว	333
บทที่ 38 เริ่มสืบหา	342

บทที่ 39 ข้อสงสัย	351
บทที่ 40 ความเป็นอมตะ	361
บทที่ 41 เปลวเพลิงกำเนิด	369
บทที่ 42 ห้าพันสี่ร้อยเจ็ดสิบห้า	376
บทที่ 43 ช่วยเหลือโดยบังเอิญอีกครั้ง	383
บทที่ 44 กุญแจอีกแล้ว	393
บทที่ 45 ขอร่วมทาง	400
บทที่ 46 สามสำนักแห่งวารีเยือกแข็ง	407
บทที่ 47 สองฝ่ายที่ยากคาดเดา	414
บทที่ 48 หุบเขาหิมะสวรรค์ (ต้น)	422
บทที่ 49 หุบเขาหิมะสวรรค์ (ปลาย)	430
บทที่ 50 เพียงเฝ้ามอง	437
บทที่ 51 ชูเหิง หลานชิน	445
บทที่ 52 ขอร่วมทางอีกแล้ว	453
บทที่ 53 ผู้ขวางทาง	460
บทที่ 54 หนึ่งดรรชนี	468
บทที่ 55 ตอบเหมือนไม่ตอบ	479
บทที่ 56 ผู้แข็งแกร่งที่ติดตามมา	487
บทที่ 57 นครเหมันต์นิรันดร์	494
บทที่ 58 ทะเลสาบกระจกเหมันต์	502

บทที่ 59 การคัดเลือกที่คาดไม่ถึง.....	510
บทที่ 60 ไม่พบรายละเอียด.....	521
บทที่ 61 ต้นกำเนิดสะพานดารา.....	530
บทที่ 62 ผู้เฝ้าสะพาน.....	538
บทที่ 63 เหตุที่ต้องเฝ้ามอง.....	545
บทที่ 64 เลือกที่จะช่วย.....	553
บทที่ 65 ขอขอบคุณจากใจ.....	562
บทที่ 66 ผู้มีคุณสมบัติ.....	570
บทที่ 67 สามเดือน.....	579
บทที่ 68 บ่อน้ำพุเหมันต์.....	587
บทที่ 69 ภารกิจที่ไม่มีรางวัล.....	594
บทที่ 70 รางวัลที่น่าสนใจ.....	602
บทที่ 71 โครงกระดูกที่ศาลารับรอง.....	611
บทที่ 72 ตราประทับแท้จริง.....	619
บทที่ 73 หอจารึกดารา.....	627
บทที่ 74 ค้นหาความจริง.....	636

五行翻天
 เจ้าอาตมา
 พลิก 16
 3 ลีวรรณ
 เขียน : สมนันท์
 ปก : สุภากรณ์ สุวประเสริฐ

บทที่ 1 คำบอกเล่าและอำนาจ

สายลมอ่อนพัดผ่านทุ่งหญ้า ทิวทัศน์โลกแห่งความทรงจำสงบนิ่งอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน รากไม้สีดำจำนวนมากค่อยๆ ลดตัวลง กลิ่นไอแห่งความสิ้นหวังที่เคยปกคลุมทุกสิ่ง เริ่มจางหายไปทีละน้อย แม้จะยังไม่หายไปทั้งหมด แต่ก็ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

ฝานจึงหยามองภาพนั้นเงิบๆ ก่อนหันกลับไปหาสตรีชู้ตขาว “เช่นนี้...ถือว่า การทดสอบจบแล้วหรือยังเจ้าคะ”

สตรีชู้ตขาวมองนางอยู่ครู่หนึ่งก่อนส่ายหน้าเบาๆ “ไม่”

หวานหวานที่กำลังซึ่งอยู่ถึงกับสะดุ้ง ถามเสียงอ่อย “ยังไม่จบอีกหรือเจ้าคะ”

สตรีชู้ตขาวหัวเราะเบาๆ “การทดสอบจบแล้ว แต่ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง”

นางค่อยๆ เงยหน้ามองต้นไม้ยักษ์ที่ค้ำจุนโลกแห่งความทรงจำ แววดาเต็มไปด้วยความคิดถึง

“ข้าควรกล่าวคำอำนาจ”

ทิวทัศน์ทุ่งหญ้าเงิบลง ฝานจึงหยาชะกัก “คำอำนาจ?”

สตรีชุดขาวพยักหน้า “ข้าอยู่ที่นี่มานานเกินไป นานจนแม้แต่ข้าเองก็จำไม่ได้แล้วว่าเริ่มต้นเมื่อใด”

นางยิ้มบางๆ “เดิมที ข้าคิดว่าจะอยู่จนกว่าทุกสิ่งจะสูญสลาย แต่ตอนนี้...”

สายตาของนางทอดไปยังข้อมือซ้ายของฟานจิ้งหย่า มองกำไลสี่เหลี่ยม หยก มองกำไลสีดำเงิน ก่อนจะยิ้มอย่างโล่งใจ “ดูเหมือนจะมีคนรับช่วงต่อแล้ว”

ฟานจิ้งหย่ารู้สึกแน่นในอกขึ้นมาอย่างประหลาด ไม่รู้เหตุใด นางกลับรู้สึกเหมือนกำลังจะสูญเสียชีวิตใครบางคน ทั้งที่เพิ่งรู้จักกันไม่นาน

“ท่านจะไปที่ไหนหรือเจ้าคะ” คำถามหลุดออกจากปากโดยไม่รู้ตัว

สตรีชุดขาวนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนตอบเบาๆ “ไปพบคนผู้หนึ่ง”

หัวใจของรากแรกพลันสั่นไหว แม้แต่รากไม้สีดำจำนวนมากยังเงยบงก รวากับเข้าใจว่านางกำลังพูดถึงใคร สตรีชุดขาวเงยหน้ามองฟากฟ้า รอยยิ้มอ่อนโยนปรากฏขึ้นบนใบหน้า

“ข้าปล่อยให้เขารอนานเกินไปแล้ว”

สิ้นเสียงนั้น ทิวทุ่งหญ้าพลันสว่างไสว ละอองแสงสี่เหลี่ยมนับไม่ถ้วนลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า รวากับดวงดาวกำลังถือกำเนิด ร่างของสตรีชุดขาวเริ่มโปร่งใสขึ้นๆ

หวานหวานเบิกตากว้างทันที “เดี๋ยวก่อนเจ้าคะ ท่านกำลังจะหายไปหรือ”

สตรีชู้ตขาวหัวเราะก่อนยื่นมือออกมาแล้วลูบหัวหวานหวานเบาๆ เป็นครั้งแรก “ชอบใจ”

หวานหวานถึงกับนิ่งค้าง พุดอะไรไม่ออก จากนั้นสตรีชู้ตขาวจึงหันมามอง เฉินซี ดวงตาของนางอ่อนโยนลงอย่างมาก “ได้กั๊นน้อย วันหนึ่ง เจ้าจะเข้าใจทุกอย่าง”

เฉินซีเอียงหัว “จ๊ิบ?”

นางยืม ก่อนหันกลับมาหาฟานจิงหย่าเป็นคนสุดท้าย ทั้งสองมองกันอยู่ครู่หนึ่ง โดยไม่มีผู้ใดกล่าวอะไร สุดท้ายสตรีชู้ตขาวจึงยกมือขึ้นแตะหน้าผากของฟานจิงหย่าเบาๆ

วูม

ความอบอุ่นสายหนึ่งไหลเข้าสู่ร่าง ไม่ได้เป็นพลัง ไม่ได้เป็นวิชา ไม่ได้เป็นสมบัติ แต่เป็นความรู้สึกบางอย่าง ความรู้สึกเหมือนบ้าน ความรู้สึกเหมือนผู้ใหญ่นหนึ่งกำลังมองเด็กคนหนึ่งเติบโต

“เจ้าทำได้ดีมาก”

เพียงประโยคเดียว น้ำตาของฟานจึงหยาก็ไหลลงมาอีกครั้ง และครั้งนี้ นาง
ไม่ได้พยายามปฏิเสธอีกแล้ว สตรีชุดขาวหัวเราะเบาๆ ก่อนที่ร่างของนางจะ
ค่อยๆ แตกสลายเป็นละอองแสง ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า

ทีละน้อย

ทีละน้อย

จนไม่เหลือสิ่งใดอีก เหลือเพียงสายลมอ่อนโยน และต้นไม้ยักษ์ที่ยังคงยืน
หยั่งอยู่ดังเดิม รวากับกำลังส่งใครบางคนกลับบ้าน

ฟานจึงหยายืนอยู่ที่เดิม ไม่รู้เหตุใด ในใจกลับรู้สึกกว้างเปล่าเล็กน้อย ทั้งที่รู้จัก
สตรีชุดขาวได้ไม่นาน ทั้งที่ไม่รู้แม้แต่นามของนาง แต่เมื่ออีกฝ่ายจากไป นาง
กลับรู้สึกเหมือนสูญเสียญาติผู้ใหญ่ผู้หนึ่ง

หวานหวานเองก็เงยบิณฑุติ แมแต่เจ้านกช่างพูดก็ไม่เอ่ยสิ่งใด

ขณะนั้นเอง สายลมอ่อนพัดผ่านอีกครั้ง และเสียงหนึ่งดังขึ้น เบารวากับ
ภาพฝัน

“เด็กน้อย”

ฟานจึงหยาสะดุ้ง รีบเงยหน้าขึ้นแต่ไม่พบผู้ใด มีเพียงละอองแสงสีเขียวที่
ยังคงลอยอยู่บนท้องฟ้า

“เจ้าคะ”

“แน่นอน ข้ายังรออยู่เสมอ”

ครีโนมน

โลกทั้งใบเริ่มสั่นสะเทือน ต้นไม้ยักษ์ พุ่มหญ้า ท้องฟ้า ทุกสิ่งเริ่มแตกสลาย
เป็นละอองแสง หวานหวานริบกระโดดขึ้นไหลผ่านจิ้งหยา

“พี่สาวหยา! เหมือนจะส่งพวกเราออกไปแล้วเจ้าคะ”

เงินซีเองก็ร้อง “จ๊ีบ!”

ฟานจิ้งหยาก้มมองกำไลทั้งสองวงบนข้อมือ กำไลสีเขียวหยกยังคง
อบอุน ส่วนกำไลสีดำเงินสงบนิ่ง แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด นางกลับรู้สึกว่ามีใคร
บางคนกำลังยืนอยู่ภายในนั้น

จากนั้น แสงสว่างพลันปกคลุมทุกสิ่ง และโลกแห่งความทรงจำก็หายไป

เมื่อฟานจิ้งหยาสีมตาขึ้น นางกลับมายืนอยู่บนสะพานสีดำอีกครั้ง เบื้องหน้า
คือแท่นหิน คือโครงกระดูกโบราณ คือสุสานรากไม้ รวากับทุกสิ่งที่ผ่านมา
เป็นเพียงความฝัน

แต่เมื่อก้มมองข้อมือซ้าย กำไลสีเขียวหยกและกำไลสีดำเงินยังคงอยู่ พร้อม
กับความอบอุนที่ไม่เคยจางหาย และในเวลาเดียวกันนั้น เสียงโครงกระดูก

บนแท่นหินพลันดั่งขึ้น เป็นครั้งแรกที่น้ำเสียงของมันเปลี่ยนไป ไม่ใช่เสียงของ
ผู้ทดสอบแต่เป็นเสียงของผู้เฒ่าผู้หนึ่ง

“ยินดีด้วย เจ้าผ่านแล้ว”

ขณะเดียวกัน ลีกลงไปใต้ภูเขา ภายในห้องผนึกที่ไม่มีผู้ใดเคยเข้าถึง นิ้วมือ
ของสตรีผู้หนึ่ง พลันขยับเบาๆ เป็นครั้งแรกในรอบเวลาที่นับไม่ถ้วน

เสียงของโครงกระดูกโบราณไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ดวงไฟวิญญาณภายใน
เบ้าตาที่เคยลุกโชน บัดนี้กลับอ่อนโยนลงมาก หากก่อนหน้านี้เป็นเพียงผู้เฝ้า
บททดสอบ ตอนนี้กลับเหมือนผู้เฒ่าผู้หนึ่งที่กำลังมองผู้สืบทอด

ผ่านจึงหย่าประสานมือคารวะ “ขอบคุณท่านผู้อาวุโส”

โครงกระดูกหัวเราะเบาๆ “เจ้ามีจำเป็นต้องขอบคุณข้า ผู้ที่เลือกเจ้ามิใช่ข้า”

มันมองไปยังกำไลทั้งสองวงบนข้อมือของนาง “เป็นพวกเขา”

กำไลสีเขียวหยกเปล่งแสงอ่อนๆ รวากับเห็นด้วย ส่วนกำไลสีดำเงินยังคง
เงียบงัน แต่กลับให้ความรู้สึกสงบนิ่งอย่างประหลาด

ผ่านจึงหย่าก้มมองข้อมือตนเอง จนถึงตอนนี้นางก็ยังไม่เข้าใจทั้งหมด ราก
แรกคืออะไร รากสีดำเหล่านั้นคืออะไร และสตรีชุดขาวเป็นใครกันแน่

รวากับอ่านความคิดของนางออก โครงกระดูกจึงกล่าวขึ้น “บางเรื่อง รู้เร็ว
เกินไปใช้ว่าจะดี”

ฝานจึงหยานิ่งงัน คำพูดนี้คล้ายกับคำเตือนของสตรีชู้ดขาวอย่างยิ่ง “ผู้
อาวโสรู้จักนางหรือเจ้าคะ”

โครงกระตุกเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบ “เคย”

คำตอบสั้นๆ ทำให้ฝานจึงหยานิ่งไม่รู้จะถามต่ออย่างไร เพราะน้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วย
ด้วยกาลเวลาที่ยาวนานเสียจนผู้ฟังไม่กล้าซักไซ้

ครู่หนึ่งโครงกระตุกจึงยกมือขึ้นช้าๆ แผ่นหินสีดำด้านหลังปล้นส่อง
สว่าง ค่ายกลโบราณขนาดใหญ่ปรากฏขึ้น

“ถึงเวลาที่เจ้าต้องกลับแล้ว”

หวานหวานที่เกาะอยู่บนไหล่รีบร้องทันที “เดี๋ยวก่อนเจ้าคะ! ยังมีของอร่อย
อีกตั้งเยอะ! พวกเรายังเก็บไม่หมดเลย!”

โครงกระตุกถึงกับหลุดหัวเราะออกมา หากฝานจึงหยานิ่งอดเหล่มองเจ้านก
ตะกळेไม่ได้ เจ้าตัวเล็กฉินซีเองก็ส่งเสียง “จ๊ิบ...” เบาๆ รวากับเห็นด้วยว่า
ยังไม่ได้เก็บของอร่อย

“ไม่ต้องกังวล” โครงกระตุกกล่าว “ของที่ควรเป็นของพวกเขา ไม่มีผู้ใดแย่ง
ไปได้”

สิ้นคำ ค่ายกลทั้งหมดก็เริ่มทำงาน แสงสีเขียวและสีดำจำนวนมหาศาลพุ่งขึ้น
สู่ท้องฟ้า ทั้งสุสานรากไม้เริ่มลั่นสะเทือนราวกับกำลังส่งแขกผู้มาเยือนกลับสู่

โลกภายนอก ก่อนที่ร่างของฟานจิ้งหยาจะถูกแสงกลืนกิน นางได้ยินเสียง
ของโครงกระดูกดังตามมาเป็นครั้งสุดท้าย

บทที่ 2 ตำหนักจือเยียน

“เด็กน้อย จงจำเอาไว้ ความหวังเพียงอย่างเดียวช่วยโลกไม่ได้ และความสิ้นหวังเพียงอย่างเดียวก็เช่นกัน วันหนึ่ง...เจ้าจะเข้าใจความหมายของทั้งสองสิ่ง”

วูม!

แสงสว่างปกคลุมทุกสิ่ง โลกทั้งใบปล้นเลื่อนหาย

แสงสว่างค่อยๆ จางหายไป ฝานจิ้งหยาารู้สึกเหมือนกำลังก้าวผ่านม่านน้ำบางๆ เมื่อกลับมาความรู้สึกตัวอีกครั้ง นางพบว่าตนเองยืนอยู่ในวิหารใหญ่แห่งเดิมก่อนที่ทุกคนจะเข้าสู่สุสานรากไม้ เสาหินยังคงตั้งเรียงรายเช่นเดิม

“กลับมาแล้วเจ้าคะ...” หวานหวานถอนหายใจยาวก่อนจะก้มมองรอบตัว “คราวนี้ไม่มีรักไม้แล้ว”

“ไม่มีแล้ว” ฟานจึงหยาดอบเบาๆ แต่สายต่ายังคงทอดมองกำไลทั้งสองวงบนข้อมือ กำไลสีเขียวหยก กำไลสีดำเงิน ทั้งสองยังอยู่ รวากับบอกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ไม่ใช่ความฝัน

“จิบ” เนินซีโพล่หัวออกมาจากอกเสื้อ ดูเหมือนเจ้าตัวเล็กจะสัมผัสได้ว่าฟานจึงหยากำลังรู้สึกอะไร

พลันเสียงฝีเท้าดังขึ้นจากอีกด้านหนึ่งของวิหาร ฟานจึงหยาดหันไปมอง ร่างแรกที่ปรากฏคือมู่จื่อหยวน ชุดสีครามของม้นมีรอยขาดเล็กน้อยบริเวณแขนเสื้อ แต่สภาพโดยรวมยังเรียบร้อย ดวงตาคู่นั้นลุ่มลึกขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย รวากับผ่านบางสิ่งมา

“ศิษย์น้องฟาน” ม้นยิ้มบาง “ดูเหมือนเจ้าจะปลอดภัยดี”

“องค์ชายรองเองก็เช่นกันเจ้าคะ”

มู่จื่อหยวนหัวเราะ ก่อนจะกวาดตามองหวานหวานและเนินซี เมื่อเห็นว่าเจ้าตัวเล็กทั้งสองยังอยู่ครบ ม้นจึงพอนลมหายใจอย่างไม่รู้ตัว

ไม่นานนัก อีกด้านหนึ่งของวิหาร แสงสว่างพลันกะพริบขึ้น ร่างของหลิวหรงชวงปรากฏ ชุดสีม่วงอ่อนของนางยังคงสะอาดสะอ้าน แต่สีหน้ากลับเคร่ง

ขริ่มผิตปกติ ทันทีที่เห็นคนอื่นอยู่กันครบ นางก็นิ่งไปเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้าเป็นเชิงท้าทาย

คนสุดท้ายที่ปรากฏตัวคือหามู่ฉิน และทันทีที่ออกมา มันก็รีบหยิบม้วนตำราโบราณเล่มหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ เปิดอ่านทันทีราวกับลืมไปแล้วว่ามีคนอื่นอยู่ด้วย ครูหนึ่งจึงค่อยเงยหน้ามองคนอื่น

ทั้งสี่คนมองหน้ากัน ก่อนจะเงยไปครูหนึ่ง สุดท้ายมู่ฉือหยวนจึงเป็นฝ่ายหัวเราะขึ้นก่อน

“ดูเหมือนพวกเราต่างได้รับบางอย่าง”

หามู่ฉินพยักหน้าทันที “ข้าได้ตำราโบราณ” มันตอบอย่างตรงไปตรงมา

“แม้อย่างนั้นไม่จบ แต่เป็นตำราที่ไม่เคยมีบันทึกในยุคปัจจุบัน” ดวงตาของมันเป็นประกาย ชัดเจนว่าพึงพอใจอย่างยิ่ง

“ศิษย์น้องหลิวเล่า” มู่ฉือหยวนหันไปถาม

หลิวหรงซวงลังเลเล็กน้อยก่อนยกมือขึ้น กระจกกลมขนาดเท่าฝ่ามือปรากฏขึ้น ผิวกระจกใสราวกับน้ำ แต่ภายในมีแสงจันทร์ไหลเวียนอยู่ตลอดเวลา

“สมบัติโบราณชิ้นหนึ่ง” นางตอบเพียงเท่านั้น ไม่ได้อธิบายเพิ่มเติม

มู่ฉือหยวนก็ไม่ซักถาม เพียงพยักหน้า แล้วจึงกล่าว “ส่วนข้า ได้แผ่นหยกมาแผ่นหนึ่ง”

มันหยิบแผ่นหยกสีขาวนวลออกมา ไม่มีลวดลาย ไม่มีอักขระ ดูธรรมดาเสีย
จนไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นมรดกจากวิหารแห่งนี้

“มันทำอะไรได้เจ้าคะ” หลิวหรงชวงอดถามไม่ได้ เพราะมันดูธรรมดา
เหลือเกิน

มู่จื่อหยวนยิ้ม “ข้าก็ยังไม่ทราบ”

คำตอบนั้นทำให้ทุกคนเงิบไป จากนั้นสายตาของทั้งสามจึงหันมาหยุดที่ฝาน
จิงหยา

“ศิษย์น้องฝานเล่า” หานมู่เจินถามขึ้น “เจ้าทำอะไรมา”

ฝานจิงหยาก็มองข้อมือของตนแล้วจึงยกแขนขึ้น เผยให้เห็นกำไลทั้งสองวง
“ข้าได้สิ่งนี้”

ทั้งสามคนมองกำไลสีเขียวหยกและกำไลสีดำเงินอยู่ครู่หนึ่ง แต่ไม่ว่าจะมอง
อย่างไร มันก็เป็นเพียงกำไลธรรมดา ไม่ปรากฏกลิ่นพลัง ไม่แผ่แรงกดดัน ไม่
ต่างจากเครื่องประดับทั่วไป

“ก็สวยดี” หานมู่เจินกล่าว

“แล้วมันทำอะไรได้” หลิวหรงชวงถาม เพราะกำไลทั้งสองดูธรรมดาไม่ต่าง
จากแผ่นหยกของมู่จื่อหยวน

“ข้าก็ไม่ทราบเจ้าคะ แต่รู้สึกวาพาคณเฑาะสองคนออกมาเปิดหูเปิดตา”

ทุกคนมีสีหน้างุนงง อะไรคือพาคนแก่สองคนออกมาเปิดหูเปิดตา

หากในหูของฟานจิ้งหย่าพลันได้ยินอะไรบางอย่าง

“เจ้าไม่ต้องบอกก็ได้ว่า ‘แก่’ ข้าสองคนรู้ตัวดี” เป็นเสียงของรากแรก

หวานหวานที่รับรู้ได้ถึงกับสาลัก ส่วนฟานจิ้งหย่าเกือบหัวเราะออกมา

มู่จื่อหยวนนิ่งเงียบ สัญชาตญาณของมันบอกว่ากำลังสองวงนี้ อาจไม่ธรรมดาที่สุดในการบรรดาของรางวัลทั้งหมด แต่เมื่อฟานจิ้งหย่าไม่อธิบาย มันก็ไม่คิดถาม

ขณะนั้นเอง

ครีนนน

พื้นวิหารพลันสั่นสะเทือนเบาๆ แต่ชัดเจน ทุกคนชะงักทันที รอยยิ้มบนใบหน้าหายไปในพริบตา

ครีนนน

เสียงสั้นสะท้อนดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้รุนแรงกว่าเดิม ดวงดาวจำลองบน
เพดานเริ่มส่องแสงที่ละดวง

หนึ่งดวง

สองดวง

สิบดวง

ร้อยดวง

จนทั้งวิหารสว่างไสวราวท้องฟ้ายามค่ำคืน

กลางลานหิน ค่ายกลโบราณขนาดใหญ่ค่อยๆ ปรากฏขึ้น อักษรนับไม่ถ้วน
เริ่มหมุนวน ราวกับมีบางสิ่งถูกปลุกให้ตื่นขึ้น เนื้อค่ายกลนั้น ประตูลิ้นสี
ทองบานหนึ่งค่อยๆ ผุดขึ้นจากพื้นอย่างเชื่องช้า ราวกับไม่ได้เปิดออกมานาน
นับหมื่นปี

เหนือประตูมีอักษรโบราณอยู่เพียงสี่คำ

ตำหนักจื่อเยียน

“ไม่คิดจะให้พักกันเลยสินะ พวกเราเพิ่งออกจากบททดสอบรากไม้มานะ”
หามมูเหินบัน

“นั่นสิ ให้พักเอาแรงบ้างเถิด” มู่จื่อหยวนออกปากสนับสนุน

หลิวหรงชวงหลับตาลงครู่หนึ่งราวกับกำลังระงับอารมณ์ ส่วนฟานจิ้งหยาก็
อดถอนหายใจไม่ได้

ขณะที่ทั้งสี่คนกำลังมองประตูลิ้นสีทองเบื้องหน้า ค่ายกลโบราณได้เท้าพลัน
ส่องสว่างขึ้นอีกครั้ง อักขระนับไม่ถ้วนหมุนวนเร็วขึ้นเรื่อยๆ ราวกับกำลัง
ตรวจสอบบางสิ่ง

ครีนนน

ประตูดำหนักจื่อเยียนสั่นสะเทือนเบาๆ ก่อนที่แสงสีทองอ่อนสายนึงจะพุ่ง
ออกมา

วูม!

ทุกคนสะดุ้งทันที แต่แสงสายนั้นไม่ได้โจมตีผู้ใด มันเพียงกวาดผ่านร่างของ
ทุกคน

มู่จื่อหยวน

หลิวทรงช่วง

หานมู่เฉิน

ฝานจิ้งหย่า

หว่านหว่าน

และสุดท้าย...หยุดอยู่ที่เฉินซี

เจ้าตัวเล็กที่นั่งอยู่ในอกเสื้อของนางเอียงศีรษะ “จิบ?”

แสงสีทองพลันสว่างขึ้นหลายเท่า จนทั้งวิหารถูกย้อมเป็นสีทองอ่อน ทันใด
นั้น อักษรโบราณบนประตูเริ่มเปล่งประกาย ที่ละตัว ที่ละตัว รวากับเพิงต้น
จากการหลับใหลอันยาวนาน

“ผู้สืบสายเลือด...” เสียงหนึ่งดังขึ้น ไม่ดัง แต่ก็ก้องไปทั้งวิหาร

ทุกคนชะงัก เพราะไม่รู้ว่เสียงนั้นดังมาจากที่ใด

“ในที่สุด...ก็กลับมาแล้ว”

ครึ้นนน

ประตูลิ้นสีทองค่อยๆ เปิดออก รอยแยกสีทองสายหนึ่งปรากฏขึ้นกลางบาน
ประตู ก่อนจะกว้างขึ้นเรื่อยๆ เผยให้เห็นโลกอีกแห่งที่อยู่ภายใน

สิ่งแรกที่ทุกคนเห็น คือห้องฟ้าสีทอง

สิ่งที่สอง คือต้นไม้สีทองมหึมาที่สูงเสียดเมฆ

สิ่งที่สาม คือเงาของวิหคขนาดมหึมาที่กำลังหลับใหลใต้ต้นไม้ต้นนั้น

แม้จะอยู่ไกลมาก แต่แรงกดดันที่แผ่ออกมากลับทำให้หัวใจของทุกคน
สั่นสะเทือน

หวานหวานเบิกตากว้าง ขนทั้งตัวพองขึ้นทันที

“พี่สาวหยา...” น้ำเสียงของมันลั่นเล็กน้อย “นั่น...ไม่ใช่ภาพลวงตาเจ้าคะ”

ผานจึงหยายกมือกุมเขินซีที่อกเสื้อแน่นขึ้นทันที สัญชาตญาณของนางรับรู้
ได้ว่า ตั้งแต่ประตูเปิดออก หัวใจของเจ้าตัวเล็กเริ่มต้นเร็วขึ้นเรื่อยๆ

“จิบ...” เขินซีส่งเสียงเบาๆ

ดวงตาสีทองคู่เล็กจับจ้องเงาวิหคยักษ์ไม่กะพริบ รวากับกำลังมองบางสิ่งที่
คุ้นเคยอย่างประหลาด ทั้งที่เพิ่งพบเป็นครั้งแรก

พลันเสียงโบราณเสียงเดิมดังขึ้นอีกครั้ง “ตำหนักจื่อเยียน เปิดเพื่อต้อนรับ
ผู้สืบสายเลือด ส่วนผู้ติดตาม...”

ทั้งวิหารเงียบกริบ

“สามารถเข้าสู่ด้านพิสูจน์ได้”

หามมูเณินชะงัก “ผู้ติดตาม?”

หลิวหรงซวงหรีดา มูจื่อหยวนขมวดคิ้ว

ฝานจิ้งหยาก้มมองเงินซีและเข้าใจในที่สุด ตำแหน่งแห่งนี้ ไม่ได้เปิดขึ้นเพราะพวกนางแต่มันเปิดเพราะเงินซี ทว่าเงินซีคือลูกชายของนาง นางไม่มีวันปล่อยลูกชายที่ยังอ่อนแอและช่วยเหลือตนเองไม่ได้ เข้าไปเพียงลำพัง

เงินซีไปไหน นางไปด้วย ด้านทตสออะไร นางไม่สนใจ ของวิเศษเพียงไหน นางก็ไม่สนใจ ที่นางสนใจมีเพียงความปลอดภัยของบุตรชายนางเท่านั้น

ทั้งวิหารเจียบสนิท เสียงโบราณยังคงดังสะท้อนในอากาศ

“ตำแหน่งจื่อเยียน เปิดเพื่อต้อนรับผู้สืบสายเลือด ส่วนผู้ติดตาม...สามารถเข้าสู่ด้านพิสูจน์ได้”

ฝานจิ้งหยาก้าวออกมาหนึ่งก้าว

“ไม่” นางปฏิเสธอย่างเรียบง่ายแต่ชัดเจน

ทุกคนหันมองนางพร้อมกัน แม้แต่เสียงโบราณภายในวิหารยังเจียบไป

ฝานจิ้งหยากอดเงินซีแน่นขึ้น “ข้าไม่เห็นด้วย หากตำแหน่งนี้ต้องการให้เงินซีเข้าไปเพียงลำพัง ข้าปฏิเสธ”

บทที่ 3 คนเฝ้าตำหนัก

ครี้นนน

อักขระทั่วทั้งวิหารสั่นไหวเล็กน้อย รวากับไม่เคยพบเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน เสียงโบราณดังขึ้นอีกครั้ง “ผู้สืบสายเลือดต้องเดินบนเส้นทางของตนเอง”

“โม้” ฝานจึงหยาดตอบกลับทันที “ลูกชายข้ายังเล็ก”

ทั้งวิหารเงียบลงอีกครั้ง หลิวหรงชวงมองนางอย่างประหลาดใจ หานมู่เฉินอ้าปากเล็กน้อย มู่จื่อหยวนยิ้มบาง มันเข้าใจนาง นี่เป็นคำตอบที่มันคาดไว้แล้ว

“มันเพิ่งลืมตาดูโลกได้ไม่นาน” ฝานจึงหยากล่าวต่อ “บินเองยังไม่ได้ด้วยซ้ำ มันไม่รู้จักผู้คน ไม่รู้จักอันตราย ไม่รู้แม้กระทั่งว่าตนเองคือใคร”

น้ำเสียงของนางยังคงสงบ แต่ยิ่งสงบกลับยิ่งหนักแน่น

“หากพวกท่านต้องการให้มันรับมรดก ข้าไม่ขัดข้อง หากต้องการให้มันพบอดีตของตัวเอง ข้าก็ไม่ขัดข้อง แต่หากพวกท่านต้องการให้มันเผชิญทุกอย่างเพียงลำพัง...”

ฟานจึงหย่าสายหน้า “...ข้า...ไม่มีวันยอม”

เฉินซีที่อยู่ใต้อ้อมแขนพลันส่งเสียงเบาๆ “จิบ...” และซุกตัวเข้าหานางอีกเล็กน้อยราวกับเห็นด้วย

มู่จื่อหยวนหลุบตาลง ไม่รู้เพราะเหตุใด เมื่อเห็นภาพนี้ มันกลับรู้สึกว้าคำพูดของฟานจึงหย่าถูกต้องอย่างยิ่ง ต่อให้เฉินซีจะเป็นจื่อเหียน ต่อให้มันจะเป็นสายเลือดโบราณ แต่ตอนนี้ มันก็ยังเป็นเพียงลูกนกตัวหนึ่งเท่านั้น

เสียงโบราณเงียบหายไป

เวลาผ่านไปหนึ่งลมหายใจ

สองลมหายใจ

สามลมหายใจ

ราวกับกำลังครุ่นคิด

ก่อนที่เสียงเดิมจะดังขึ้นอีกครั้ง ทว่าครั้งนี้กลับต่างจากก่อนหน้านี้เล็กน้อย

“...เหตุผลได้รับการยอมรับ”

ทุกคนชะงัก แม้แต่ฟานจึงหย่ายังนิ่งไป

“ตรวจพบสายสัมพันธ์ผู้พิทักษ์”

“ตรวจพบพันธสัญญาวิญญาณ”

“ตรวจพบการยอมรับจากผู้สืบสายเลือด”

ทั้งวิหารเริ่มส่องสว่างขึ้นอีกครั้ง อักขระจำนวนมากเปลี่ยนทิศทาง รวากับ
ค่ายกลขนาดมหึมากำลังคำนวณอะไรบางอย่าง

เสียงโบราณพลันกล่าว “ปรับเปลี่ยนเงื่อนไขการเข้าสู่ตำแหน่ง”

หัวใจของทุกคนเต้นแรงขึ้นทันที

“อนุญาตให้ผู้พิทักษ์เข้าสู่ตำแหน่งจื่อเยียนร่วมกับผู้สืบสายเลือด”

ผานจึงหยาดถอนหายใจอย่างโล่งอก

“ผู้อื่น” เสียงโบราณหยุดเล็กน้อย “เข้าสู่ด่านพิสุจน์ผู้ติดตาม”

ทันใดนั้น ลำแสงสามสายพลันตกลงมาจากท้องฟ้าสีทองภายในประตู ตกลง
ตรงหน้ามู่จื่อหยวน หลิวหรงชวง และหานมู่เหลิน

“ผานด่านพิสุจน์ จึงมีสิทธิ์เข้าสู่ตำแหน่งชั้นใน”

มู่จื่อหยวนหัวเราะเบาๆ “ดูเหมือนพวกเราจะยังหนีไม่พ้นบททดสอบ”

“ข้ากำลังเริ่มสงสัยแล้วว่าเจ้าของวิหารแห่งนี้ชอบทรมานผู้คนหรือไม่” หานมู่
เหลินพึมพำ

หลิวหรงชวงส่ายหน้า ไม่รู้ว่าควรกล่าวว่าฝานจิ้งหย่าโง่เขลาหรือจิตใจดีเกินไปกันแน่

ฝานจิ้งหย่ามองประตูลีทองเบื้องหน้า

ลึกลงไปภายในโลกสีทอง เภาวิหคมหึมาที่หลับใหลอยู่ใต้ต้นไม้ พลันลืมตาขึ้นช้าๆ ดวงตาสีทองคู่หนึ่งทอดมองมายังทางเข้าตำหนัก และเป็นครั้งแรกที่รอยยิ้มปรากฏขึ้นในดวงตาคู่นั้น

“ในที่สุด...” เสียงแผ่วเบาดังขึ้นท่ามกลางสายลมสีทอง “เจ้าก็มาถึงเสียที”

ทันทีที่เสียงนั้นจางหาย ลำแสงทั้งสามสายพลันขยายตัว

วูม!

ก่อนที่มู่จื่อหยวน หลิวหรงชวง และหานมู่เฉินจะทันได้กล่าวสิ่งใด ร่างของทั้งสามก็ถูกแสงห่อหุ้มเอาไว้

“ศิษย์น้องฝาน!” มู่จื่อหยวนเรียก “ระวังตัวด้วย”

ฝานจิ้งหย่าพยักหน้า “พวกท่านก็เช่นกัน”

หานมู่เฉินยกตำราในมือขึ้นโดยสัญชาตญาณ “หากพบพืชหายากหรือบันทึกโบราณ อย่าลืมเก็บไว้ให้ข้าด้วย!”

หลิวทรงชวงถึงกับเหลือบมองมัน ไม่รู้ว่าควรกล่าวว่่าอีกฝ่ายงกหรือเสียสติ
กันแน่

วูม!

แสงสว่างพลันสว่างจ้ากว่าเดิม ร่างของทั้งสามหายไปจากวิหารใน
พริบตา ทั้งวิหารจึงเหลือเพียงฟานจิ้งหย่า หวานหวาน และเฉินซี

ครึ้นนน

ประตูตำหนักจื่อเยียนเปิดกว้างขึ้นอีกครั้ง สายลมสีทองอ่อนนพัดออกมาจาก
ภายใน ไม่รู้เพราะเหตุใด เมื่อสายลมนั้นพัดผ่าน เฉินซีพลันส่งเสียงร้องเบาๆ
“จ๊ิบ...” น้ำเสียงของมันฟังดูแตกต่างจากทุกครั้ง รวากับกำลังคิดถึงใครบาง
คน ทั้งที่ไม่เคยพบมาก่อน

ฟานจิ้งหย่าก้มมองเจ้าตัวเล็ก ก่อนใช้นิ้วลูบขนสีทองอ่อนบนศีรษะมันเบาๆ
“กลัวหรือไม่ ลูกแม่”

เฉินซีเงยหน้ามองนาง จากนั้นจึงส่ายหัวเล็กน้อย “จ๊ิบ”

หวานหวานกระพือปีก “ไม่ต้องกลัวนะ เจ้ามีข้ากับพี่สาวหยาอยู่”

พูดจบ มันก็เจียบไปเล็กน้อยก่อนเสริมอย่างจริงจัง “ถึงข้าจะกลัวอยู่บ้างก็
เถิด”

ฝานจึงหยายิ้มออกมา บรรยากาตติงเคียดจึงพอนคลายลงเล็กน้อย นาง
ก้าวผ่านประตูสีทองเข้าไป

ก้าวแรก พื้นหินสีทองสว่างขึ้น

ก้าวที่สอง สายลมรอบด้านพลันหยุดนิ่ง

ก้าวที่สาม โลกทั้งใบเปลี่ยนไป

เบื้องหน้าคือลานกว้างขนาดใหญ่ที่ปูด้วยหินสีทอง สองข้างทางเรียงรายด้วย
รูปสลักวิหคจำนวนมาก มีทั้งขนาดเล็ก ขนาดใหญ่ และขนาดใหญ่ราว
ภูเขา ทุกตัวล้วนเงยหน้ามองไปยังทิศทางเดียวกัน

ที่น่าประหลาดคือ รูปสลักวิหคเหล่านี้ล้วนสง่างาม ฝานจึงหยารู้สึกได้ว่า นี่
แหละคือจือเยียน หากเงินซีเติบโตเต็มวัย มันก็จะมีรูปร่างเช่นนี้ ลูกชายของ
นางจะงดงามเช่นนี้

ปลายสุดของลานกว้าง คือต้นไม้สีทองขนาดใหญ่ที่มองเห็นจาก
ภายนอก ใกล้กว่าที่คิดแต่กลับยิ่งใหญ่กว่าที่เห็นหลายเท่า ลำต้นสูงจนมอง
ไม่เห็นปลายยอด รากไม้แผ่กระจายราวใยแมงมุม

ใต้ต้นไม้ไม่มีแท่นหินสีทองตั้งอยู่ บนแท่นหินวางชนนกลีทองเส้นหนึ่ง เพียงเส้นเดียว

ทันทีที่เห็นชนนกลีเส้นนั้น เฉินซีพลันสั่นสะท้าน ดวงตาสีทองเบิกกว้าง

“จิบ...” น้ำเสียงของมันเป็นเครื่อง รวากับมีบางสิ่งกำลังร้องเรียกจากส่วนลึกของสายเลือด

เสียงขราเสียงหนึ่งพลันดังขึ้น ไม่ใช่จากท้องฟ้า ไม่ใช่จากค่ายกล แต่ดังมาจากใต้ต้นไม้สีทอง

“เด็กน้อย” เสียงนั้นอ่อนโยนอย่างยิ่ง อ่อนโยนเสียจนฝานจึงหยารู้สึกคล้ายกับวันที่สตรีชุดขาวเอยกับนางเป็นครั้งสุดท้าย

“ในที่สุด เจ้าก็มา ข้านี้กว่าจะไม่ได้พบเจ้าเสียแล้ว”

ฝานจึงหยาบเปิดตากว้าง ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใด มีชายชราผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้น มันอยู่ในชุดคลุมสีทองยาวจรดพื้น ผมหสีทองดุจแสงอาทิตย์ และดวงตาสีทองคู่หนึ่ง มันกำลังมองเฉินซีอย่างอ่อนโยน

“ไม่ต้องกลัว” ชายชรามิ

และกล่าวประโยคหนึ่งออกมา ประโยคที่ทำให้เฉินซีนิ่งค้าง “ยินดีต้อนรับกลับบ้าน”

ทั้งลานกว้างมีเพียงเสียงสายลมที่พัดผ่านใบไม้เหนือศีรษะ เกิดเสียงเสียดสีกันแผ่วเบา

“ยินดีต้อนรับกลับบ้าน” ประโยคนี้ทำให้เงินซิ่งค้าง ดวงตาสีทองคู่เล็กจ้องมองชายชราเบื้องหน้าไม่กะพริบ รวากับกำลังพยายามจดจำบางสิ่ง บางสิ่งที่ซ่อนอยู่ลึกในสายเลือด

“จิบ...” เจ้าตัวเล็กร้องเบาๆ น้ำเสียงสั่นเครืออย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ชายชรายิ้มอ่อนโยนขึ้น ดวงตาสีทองของมันแดงเรื่อขึ้นเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว

“ดี...ดีจริงๆ” มันพึมพำ “ยังเหลืออยู่จริงๆ”

ฝานจึงหยากอดเงินซิ่งแน่นขึ้น แม้อีกฝ่ายจะไม่ได้แสดงเจตนาร้าย แต่นางไม่มีทางลืมคำเตือนของผู้เฒ่าเซวีย รวมทั้งเรื่องที่มีผู้คนจำนวนมากกำลังตามหาจื่อเยียน

“ท่านเป็นผู้ใด” นางถามตรงๆ

ชายชราหันมองนางก่อนหัวเราะเบาๆ “แม่หนูน้อย เจ้าระวังตัวกว่าที่ข้าคิดเสียอีก”

“ลูกชายข้าอยู่ที่นี้” ฝานจึงหยาดตอบเรียบๆ “ข้ายอมต้องระวัง”

ชายชราชะงักไปเล็กน้อยก่อนสายตาดูจะอ่อนโยนลงกว่าเดิม “ลูกชายอย่างนั้นหรือ”

มันมองเงินซิ่งอีกครั้ง คราวนี้ราวกับกำลังมองสิ่งล้ำค่าที่สุดในโลก “หากผู้คนในอดีตคิดเช่นเจ้าได้สักครั้งหนึ่ง หลายสิ่งคงไม่จบลงเช่นนั้น”

ฝานจิ้งหย่าหรือตาลง “ท่านยังไม่ได้ตอบคำถามข้า”

ชายชราหัวเราะ “จริงสินะ”

มันเจ็บไปครู่หนึ่ง ก่อนกล่าวซ้ำๆ “ข้าเป็นเพียงคนเฝ้าตำหนัก”

“คนเฝ้าตำหนัก?” หวานหวานเอ่ยและเอียงหัว “คนเฝ้าตำหนักต้องอยู่ในตำหนักนานแค่ไหนเจ้าคะ”

ชายชรายิ้ม “นานพอจะเห็นทะเลกลายเป็นภูเขา และภูเขากลายเป็นทะเล”

หวานหวานอ้าปากค้างทันที “เช่นนั้นท่านก็แก่กว่าตาเฒ่าสองคนในกำไลอีกนะสิ!”

ฝานจิ้งหย่าเกือบสำลัก ส่วนชายชรากลับหัวเราะออกมาเสียงดังเป็นครั้งแรก “ตาเฒ่าสองคน?”

สายตาของมันเป็นเคลื่อนไปยังกำไลสีเขียวหยกและกำไลสีดำเงินบนข้อมือของฝานจิ้งหย่า รอยยิ้มบนใบหน้าค่อยๆ จางลง “ที่แท้เป็นพวกเขา”

คราวนี้เป็นฝานจิ้งหย่าที่ชะงัก “ท่านรู้จักพวกเขาหรือ”

บทที่ 4 ตำนานจือเยียน (ต้น)

ชายชราไม่ได้ตอบในทันที เพียงทอดสายตามองกำไลทั้งสองวงอยู่ครู่ใหญ่ รวากับกำลังมองสหายเก่าที่ไม่ได้พบกันมาแสนนาน ก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ

“รู้จักสิ รู้จักมานานมาก” น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความคิดถึง จนแม้แต่ฝานจิงหยาก็สัมผัสได้

“ส่วนเจ้า...” มั่นทอดสายตามองมาที่หวานหวาน “นี่ไม่ถึงว่าข้าจะได้พบงมิงอีกครึ่ง”

คำ ‘งมิง’ ทำให้ทั้งฝานจิงหย่าและหวานหวานนิ่งงัน

ขณะนั้นฉินซีที่อยู่ในอกเสื้อของนางพลันขยับตัว เจ้าตัวเล็กค่อยๆ ยื่นศีรษะออกไปข้างหน้า ดวงตาสีทองยังคงจับจ้องชายชราไม่วางตา

จากนั้น เป็นครั้งแรกที่มันพยายามกางปีกเล็กๆ ของตนออก แม้จะยังสั้น แม้จะยังอ่อนแอ แต่กลับพยายามอย่างสุดกำลัง

“จิบ...”

ชายชราหนึ่งค่าง ดวงตาสีทองสั่นไหวรุนแรง รวากับเห็นภาพบางอย่างจากอดีต ภาพที่รอคอยมานานนับหมื่นปี และคราวนี้ น้ำเสียงของมันเป็นจริง ๆ เมื่อเอ่ยออกมา

“เด็กน้อย...เจ้ามีชื่อหรือไม่”

เมื่อได้ยินคำถามนั้น เนินซีเอียงศีรษะ “จ๊ะ?”

ชายชราชะงักเล็กน้อย ก่อนหัวเราะเบาๆ “จริงสิ เจ้ายังพูดภาษามนุษย์ไม่ได้”

ฟานจิ้งหย่าจึงตอบแทน “มันชื่อเนินซีเจ้าคะ”

คำตอบนั้นทำให้ชายชรานิ่งไป “เนินซี?”

มันทวนชื่อนั้นซ้ำๆ รวากับกำลังสัมผัสความหมายของทุกพยางค์ “แสงแรกแห่งรุ่งอรุณ”

ดวงตาสีทองของมันสั่นไหวเล็กน้อย “ผู้ใดตั้งให้”

“ข้าเอง” ฟานจิ้งหย่าตอบ “วันที่มันพักออกจากไข่ ข้าเป็นคนตั้งให้”

ชายชราเงยไปอีกครั้ง คราวนี้นานกว่าครั้งก่อน มันมองเนินซี มองฟานจิ้งหย่า จากนั้นจึงหลับตาลงซ้ำๆ

“ดี...” น้ำเสียงนั้นแผ่วเบา “เป็นชื่อที่ดี”

เมื่อมันลืมตาขึ้นอีกครั้ง ความอ่อนโยนในสายตายุ่งชัดเจนกว่าเดิม

“หลายหมื่นปีมาแล้ว ไม่มีผู้ใดตั้งชื่อให้จิ้งเหียนอีก”

ประโยคนี้ทำให้ฟานจิ้งหย่าจุกในลำคอ ตระหนักได้ทันทีถึงความโชคร้ายของ
เผ่าจื่อเยียนจากเรื่องราวที่นางรู้มาก่อนหน้าจากเต๋าเซวีย

“เพราะเหตุใดเจ้าคะ” ฟานจิ้งหย่าถามออกไป

ชายชราไม่ได้ตอบทันที มันเพียงยกมือขึ้นช้าๆ

ดูม

ชนนกสีทองบนแท่นหินพลันเปล่งแสง ทั้งดำหนักสันสะเทือนเบาๆ จากนั้น
ภาพจำนวนมากก็ปรากฏขึ้นกลางอากาศ ฟานจิ้งหย่าเบิกตากว้าง หวาน
หวานอ้าปากค้าง

ภาพที่ปรากฏนั้นคือโลกอีกยุคหนึ่ง

ท้องฟ้าสีทอง ผืนแผ่นดินกว้างใหญ่ และจื่อเยียนนับไม่ถ้วนกำลังโอบน้อมอยู่
บนผืนฟ้า เสียงร้องของพวกมันดังกังวานไปทั่ว

งดงาม อิสระ และมีชีวิตชีวา ไม่เหมือนเผ่าพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์แม้แต่แต่น้อย

“นี่คือยุคของจื่อเยียน” ชายชรากล่าวเบาๆ “ยุคที่...พวกเรายังมีบ้าน”

เงินซีจ้องภาพเหล่านั้นไม่กะพริบ ดวงตาสีทองค่อยๆ สว่างขึ้น รวากับ
สายเลือดภายในร่างกำลังตอบสนอง

ภาพเปลี่ยนไปอีกครั้ง คราวนี้มีจื่อเยียนวัยเยาว์จำนวนมากกำลังวิ่งเล่นอยู่ใต้ ต้นไม้สีทอง บางตัวกำลังหัดบิน บางตัวกำลังซุกอยู่ใต้ปีกของบิดา มารดา บางตัวกำลังร้องขออาหาร

ผานจิงหยารู้สึกแน่นในอก นางมองเห็นเงินสีอยู่ในภาพเหล่านั้น แม้นั้นจะ ไม่ใช่เงินสี แต่ก็สะท้อนให้เห็นชัดว่าวัยเยาว์ของเงินสีควรเป็นเช่นนี้ ควรมี ครอบครัวเช่นนี้ ควรมีชีวิตเช่นนี้

“เด็กทุกตัวมีชื่อ” ชายชรากล่าว “มีครอบครัว มีบ้าน มีผู้ที่เฝ้ารอการ กลับมา”

น้ำเสียงของมันเป็นลั่นเล็กน้อย “พวกมันไม่ใช่สมบัติ ไม่ใช่อาวุธ ไม่ใช่ สายเลือดศักดิ์สิทธิ์ แต่เป็นลูกของใครบางคน”

ทั้งดำหนักเงียบลง หวานหวานก้มหน้าลงโดยไม่รู้ตัว แม้แต่มันเองก็เริ่มเข้าใจ แล้ว เหตุใดชายชราผู้นี้จึงให้ความสำคัญกับ ‘ชื่อ’ มากถึงเพียงนั้น

จากนั้นภาพทั้งหมดพลันแตกสลาย ท้องฟ้าสีทองกลายเป็นสีแดง เสียง หัวเราะหายไป เหลือเพียงเปลวเพลิง คว้น และเสียงกรีดร้อง

ผานจิงหยาม้มปากแน่น นางเห็นจื่อเยียนจำนวนมากถูกไล่ล่า ถูกจับ ถูก ล่ามโซ่ ถูกปฏิบัติราวกับสิ่งของ

เงินสีตัวสั่นทันที

“จิบ...” เจ้าตัวเล็กซุกตัวเข้าหาฝ่ามือของนางที่เกาะกุมมันอยู่โดยไม่รู้ตัว รวากับสัญชาตญาณในสายเลือดกำลังหวาดกลัว

ชายชราหลับตาลง “จากนั้น...ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป ผู้คนเริ่มมองพวกเราเป็นคุณค่า มิใช่ครอบครัว มองพวกเราเป็นกุญแจ มิใช่ชีวิต มองพวกเราเป็นหนทางสู่พลัง มิใช่ผู้มีลมหายใจ”

น้ำเสียงของมันเป็นแม่ส่งบึงแต่กลับเจ็บปวดกว่าการร่ำไห้ “และนั่นคือจุดเริ่มต้นของจุดจบ”

สายลมพัดผ่านอีกครั้ง เฉินซีเงยหน้าขึ้นช้าๆ ดวงตาสีทองคู่อเล็กมองชายชรา เป็นครั้งแรกที่เจ้าตัวเล็กดูเหมือนกำลังพยายามเข้าใจอะไรบางอย่างจริงๆ และเป็นครั้งแรกเช่นกันที่ฝานจิ้งหยารู้สึกว่าเรื่องราวของเผ่าจือเยียน อาจโหดร้ายยิ่งกว่าที่นางเคยจินตนาการไว้

ทั้งดำหนักตกอยู่ในความเงียบ ไม่มีผู้ใดเอ่ยสิ่งใดอยู่พักใหญ่ แม้แต่หวานหวานที่ปกติพูดไม่หยุดก็ยังเงียบบ้าง

ภาพจือเยียนที่ถูกไล่ล่า ภาพลูกนกที่ถูกพรากจากครอบครัว ยังคงติดอยู่ในความคิดของทุกคน

ฝานจิ้งหยาก้มมองเฉินซี เจ้าตัวเล็กยังคงซุกตัวอยู่ในฝ่ามือของนาง ขนสีทองอ่อนสั่นเล็กน้อย รวากับความทรงจำในสายเลือดยังไม่สงบลง

“ข้ามีคำถามหนึ่ง” ฝานจิ้งหยากล่าวขึ้น

ชายชราเงยหน้ามองนาง “ถามมาเถิด”

ผานจึงหยานิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยคำถามที่ค้างอยู่ในใจมานาน

“โซ่ลี้ม่วงบนรางเดินซี แท้จริงแล้วคืออะไร”

ทันทีที่คำถามนี้ดังขึ้น สายตาของชายชราพลันเปลี่ยนไป คราวนี้มันไม่ได้ตอบทันที แต่ทอดสายตามองเดินซีอย่างเงิบงัน นานกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา

“ในที่สุด” มันกล่าวเบาๆ “ก็มีคนถามคำถามนี้เสียที”

หวานหวานกะพริบตาปริบๆ “มีคนถามเรื่องอื่นเยอะกว่านี้หรือเจ้าคะ”

ชายชรายิ้มขึ้น “ทุกคนถามว่าโซ่นั้นเปิดอย่างไร ทำลายได้หรือไม่ ควบคุมได้หรือไม่ ใช้ประโยชน์อย่างไร”

จากนั้นมันจึงมองผานจึงหยาน “แต่เจ้ากลับถามว่ามันคืออะไร”

ทั้งดำหนักเงิบลงอีกครั้ง ชายชราค่อยๆ ยกมือขึ้น

ดูม

ภาพกลางอากาศเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง คราวนี้ปรากฏจื่อเยียนตัวหนึ่ง ร่างกายสูงใหญ่ดุจขุนเขา เปลวเพลิงสีทองลุกโชนทั่วร่าง งดงามจน

แทบไม่เหมือนสิ่งมีชีวิตบนโลกมนุษย์ แต่รอบตัวมัน กลับมีโซ่สีม่วงนับไม่ถ้วน
พันนาการอยู่

“นี่คือราชาจื่อเยียนองค์สุดท้าย” ชายชรากล่าว

ฝานจิ้งหยาชะงัก หวานหวานถึงกับสับสนใจ เหนือเงยหน้าขึ้นทันที ดวงตาสี
ทองจับจ้องภาพนั้นไม่กะพริบ

“ในวันนั้น” ชายชรากล่าวต่อ “พวกเราคิดเหมือนที่เจ้าคิด คิดว่าโซ่เหล่านี้คือ
พันนาการ”

ภาพเปลี่ยนไป โซ่สีม่วงเริ่มแตกหัก ทีละเส้น ทีละเส้น หากโลกทั้งใบปล้นลูก
เป็นไฟ เปลวเพลิงสีทองพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ภูเขาหลายลูกละลายหายไป
พริบตา มหาสมุทรเดือดพล่าน พื้นดินแตกร้าว

ทุกคนเบิกตากว้าง แม้แต่ฝานจิ้งหยายังรู้สึกหนาวเยือก เพราะพลังนั้น นำ
หาวดกกลัวเกินไป

“จื่อเยียน” ชายชรากล่าวซ้ำๆ “มิใช่วิหคแห่งเปลวเพลิง แต่เป็นวิหคแห่ง
สุริยัน”

หัวใจของฝานจิ้งหยาลั่นกระตุก “สุริยัน?”

“ใช่” ชายชราพยักหน้า “เปลวเพลิงของพวกเราเป็นเพียงสิ่งที่เล็ดลอด
ออกมา ต้นกำเนิดที่แท้จริงคือพลังแห่งสุริยัน”

ภาพเบื้องหน้าสั้นไหว ก่อนปรากฏร่างลูกนกสีทองตัวหนึ่ง เล็กมาก อ่อนแอ มาก และมีโซ่สีม่วงพันรอบร่าง เหมือนเงินที่ไม่มีผิ

“เด็กที่เพิ่งเกิด ไม่อาจควบคุมพลังนั้นได้ หากปล่อยไว้ตามธรรมชาติ พวกมัน จะเผาทำลายตนเองก่อนเติบโต”

ชายชราหลับตาลง “ดังนั้น บรรพชนจึงเยียนจึงสร้างโซ่ขึ้นมา เพื่อฝึกพลัง สุริยัน เพื่อปกป้องเด็กๆ ของเผ่า”

ทั้งตำหนักเจียบสนิทราวสุสาน ฟานจึงหยาก้มมองเงินสีก่อนจะเข้าใจ ในทันที เข้าใจแล้วว่าทำไมเต๋าเซวียจึงบอกว่าโซ่เหล่านั้นไม่ใช่คุก แต่เป็น เกราะกำบัง

“แล้วเหตุใดผู้คนจึงคิดว่ามันเป็นพันธนาการ” นางถามเบาๆ

ชายชรายิ้มเศร้า “เพราะคนที่สร้างมันตายไปหมดแล้ว เหลือเพียงคนที่อยาก ทำลายมัน”

สายลมพัดผ่านอีกครั้ง เงินสีค่อยๆ ยื่นปีกเล็กๆ ออกมา ตะปลายนิ้วของ ฟานจึงหยาเบาๆ รวากับกำลังบอกนางว่าครานี้ มันเข้าใจแล้วเช่นกัน

“ท่านบอกว่าโซ่นี้มีไว้เพื่อฝึกพลังสุริยันและเพื่อปกป้อง ปกป้องจากอะไร เจ้าคะ และเหตุใดจึงทำให้พวกมันเจ็บปวด”

ชายชราหนึ่งเงียบ คราวนี้มันเงียบอยู่นานกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา ดวงตาสีทอง
ทอดมองเงินซี มองโซ่สีม่วงที่ยังคงพันอยู่รอบร่างเล็กๆ ก่อนจะถอนหายใจ
ออกมาเบาๆ

บทที่ 5 ตำนานจือเยียน (กลาง)

“เพราะโซ่เส้นนั้นไม่สมบูรณ์อีกต่อไป”

ผานจิงหยาชะงัก หวานหวานเบิกตากว้าง “ไม่สมบูรณ์หรือเจ้าคะ”

ชายชราพยักหน้า ภาพกลางอากาศเปลี่ยนไปอีกครั้ง คราวนี้ปรากฏลูกนกจือเยียนจำนวนมาก พวกมันล้วนมีโซ่สีม่วงพันอยู่รอบร่าง แต่แตกต่างจากเฉินซี โซ่เหล่านั้นส่องประกายอ่อนโยนคล้ายสายน้ำสีม่วงที่ไหลเวียนอย่างสงบ ไม่มีเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด ไม่มีความหวาดกลัว ไม่มีการดิ้นรน

“ในอดีต” ชายชรากล่าวช้าๆ “เด็กจือเยียนทุกตัวจะได้รับการดูแลจากพ่อแม่”

ภาพเปลี่ยนอีกครั้ง จือเยียนตัวโตหลายตัวกำลังล้อมลูกนกเอาไว้ เปลวแสงสีทองไหลจากร่างของพวกมันเข้าสู่โซ่สีม่วงอย่างต่อเนื่อง

“โซ่สุริยันไม่ใช่สิ่งตาย มันต้องได้รับการหล่อเลี้ยง ต้องได้รับการปรับสมดุล ต้องมีผู้คอยนำพลังงานเกินออกไป”

หัวใจของผานจิงหยาลั่นกระตุก นางเริ่มเข้าใจแล้ว “แต่เฉินซีไม่มี...”

ชายชราพยักหน้า “ใช่”

น้ำเสียงของมันแผ่วเบาลง “มันไม่มีพ่อแม่”

ทั้งตาคูและเจียบสนิท เฝินซีเอียงศีรษะเล็กน้อยราวกับยังไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนั้น แต่ฝานจึงพยายามรับรู้ลึกลับในอก น้ำตานางร่วงรินอีกครั้ง เพราะนางเข้าใจ เข้าใจดีเกินไป

“มันไม่มีผู้อาวุโส ไม่มีเผ่าพันธุ์ ไม่มีผู้ใดสอนมัน ไม่มีผู้ใดดูแลไซ้บนร่างของมัน”

ชายชราหลับตาลง “ตลอดเวลาที่ผ่านมา มันต้องทนทุกข์อยู่เพียงลำพัง”

หวานหวานก้มหน้าลงทันที แม้แต่มันยังรู้สึกแน่นในอก เพราะมันเองก็เคยเดียวดายเช่นกัน แต่เจินซี กลับเดียวดายยิ่งกว่าตั้งแต่ยังไม่ทันลืมตาดูโลก

“แล้วยามนี้เล่าเจ้าคะ” ฝานจึงพยายามเบาๆ “มีวิธีช่วยมันหรือไม่”

คราวนี้ชายชราเงยไปอีกครั้งก่อนค่อยๆ มองมายังนาง สายตานั้นแปลกประหลาดอย่างยิ่ง ราวกับกำลังมองบางสิ่งที่ไม่เห็นความคาดหมาย

“มี”

ฝานจึงหยากำหมัดแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว “วิธีใด”

ชายชรายิ้มบาง จากนั้นจึงกล่าวประโยคหนึ่งออกมา

“เจ้าทำอยู่แล้ว”

ทั้งตำหนักพลันเงยบังน้ แม้แต่ฟานจิ้งหยายังชะงัก

“ข้าหรือ”

“ใช่”

ชายชราพยักหน้า

“เจ้า” มันมองเงินซีที่กำลังซุกตัวอยู่ในอกเสื้อและมีฝ่ามือของฟานจิ้งหยาบโอบประคองมันไว้ ก่อนกล่าวต่ออย่างช้าๆ

“พันธสัญญาระหว่างพวกเจ้า สายสัมพันธ์ระหว่างพวกเจ้า และความไว้วางใจที่มันมีต่อเจ้า กำลังช่วยประคองโซ่เส้นนั้นอยู่”

ดวงตาของฟานจิ้งหยาบเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย “เป็นไปได้อย่างไร”

“เพราะโซ่สุริยันถูกสร้างขึ้นจากความรักตั้งแต่แรก”

คำตอบนั้นทำให้ทั้งตำหนักเงยบงกอีกครั้ง ชายชรายิ้มเศร้า

“ผู้คนในภายหลังมองเห็นเพียงโซ่ แต่ลืมไปว่าเหตุใดจึงมีโซ่”

มันก้มมองเงินซี “มันไม่เคยถูกสร้างเพื่อจองจำ มันถูกสร้างเพื่อให้ได้กคนหนึ่งมีชีวิตอยู่ต่อไป”

ลมพัดผ่านใบไม้เหนือศีรษะอีกครั้ง ขณะที่ฟานจิ้งหยาก้มมองเจ้าตัวเล็กในมือ เงินซีกำลังมองนางอยู่พอดี ดวงตาสีทองคู่เล็กใสกระจ่าง ไร้เดียงสา และเต็มไปด้วยความไว้วางใจ

ทันใดนั้น หัวใจของผานจึงหยาพล้นสั่นไหว เป็นครั้งแรกที่นางตระหนักว่า บางที...ตั้งแต่วันที่นางอุ้มเจ้าตัวเล็กกลับมาด้วย นางอาจกำลังช่วยชีวิตมัน อยู่จริงๆ

ทั้งตำหนักเงียบสงัด ผานจึงหยาก้มมองเงินซ้อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะยกมือขึ้นลูบ ขนอ่อนสีทองบนศีรษะของมันเบาๆ

เจ้าตัวเล็กส่งเสียงครางอย่างสบายใจ “จิบ...”

แม้มันจะยังไม่เข้าใจเรื่องราวทั้งหมด แต่ดูเหมือนมันจะรับรู้ได้ว่าอย่างน้อย... มันไม่ได้ถูกทอดทิ้งอีกต่อไปแล้ว

“ขอบคุณเจ้าคะ” ผานจึงหยากล่าวขึ้น

ชายชราชะงักเล็กน้อย “ขอบคุณข้าหรือ”

“เจ้าคะ” นางพยักหน้า “อย่างน้อยท่านก็ทำให้ข้ารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเงินซี้”

ชายชรายิ้มบาง แต่รอยยิ้มนั้นก็กลับเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า “หากเป็น เมื่อก่อน ข้าคงไม่กล้ารับคำขอบคุณนี้”

ผานจึงหยاهرिताลงเล็กน้อย “เพราะเหตุใดเจ้าคะ”

ชายชราไม่ได้ตอบ มันเพียงเงยหน้ามองต้นไม้สีทองขนาดใหญ่ที่ยืนต้นอยู่ กลางตำหนัก สายตาเต็มไปด้วยความคิดถึง และความเสียใจ

“แม่หนูน้อย” มันเอ่ยขึ้นช้าๆ “เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าจึงรู้เรื่องเหล่านี้”

ฝานจึงหยานิ่งไปก่อนตอบตามตรง “ข้ากำลังสงสัยอยู่พอดีเจ้าคะ”

ชายชราหัวเราะเบาๆ “นั่นสินะ”

มันค่อยๆ ลุกขึ้นยืน เป็นครั้งแรกที่ฝานจึงหยาสังเกตเห็นว่าร่างของชายชราผู้นี้...โปร่งใสเล็กน้อย หากไม่สังเกตให้ดีแทบไม่มีทางมองเห็น

หวานหวานเบิกตากว้างทันที “พี่สาวหย่า! เขาไม่มีชีวิตเจ้าคะ!”

ฝานจึงหย่าหัวใจกระตุก เบิกตากว้าง หากไม่กล่าวอะไรออกมา

ชายชราเดินไปยังแท่นหินช้าๆ ก่อนจะยื่นมือออกไปแตะขนนกสีทองเส้นนั้น

“เพราะข้าอยู่ที่นี้ในวันนั้น” น้ำเสียงของมันแผ่วเบา “วันที่เฝ้าจื่อเยียนล่มสลาย”

ทั้งตำหนักพลันเงียบงัน แม้แต่สายลมยังหยุดพัด

“ข้าเห็นพวกมันเติบโต เห็นพวกมันหัวเราะ เห็นพวกมันมีครอบครัว และเห็นพวกมัน...ตาย”

ทุกประโยคสงบนิ่งแต่กลับหนักอึ้งจนแทบหายใจไม่ออก

ฝานจึงหยามองอีกฝ่ายนิ่งก่อนถามออกมาเบาๆ “ท่านเป็นผู้ใดกันแน่”

คราวนี้ชายชราเงียบไปนาน นานเสียจนทุกคนคิดว่ามันจะไม่ตอบแล้ว หากสุดท้ายมันยังออกมา เป็นรอยยิ้มที่อ่อนโยนที่สุดแต่โศกเศร้าเสียที่สุดตั้งแต่พบกัน ก่อนจะกล่าวประโยคหนึ่งออกมา

“ข้าเป็นคนผิด”

หวานหวานกะพริบตาปริบๆ “หา?”

ชายชราหัวเราะเบาๆ หากในดวงตากลับมีเพียงความเศร้า “เพราะวันนั้น ข้า
ตัดสินใจผิดพลาดที่สุด ข้าเลือกเส้นทางผิด ข้าพาพวกมันไปสู่จุดจบ”

หัวใจของผานจึงหยาดพลันกระตุก เณรชี่ที่อยู่ในอ้อมแขนของนางกลับเงยหน้า
ขึ้นข้าๆ ดวงตาสีทองคู่เล็กจ้องมองชายชราไม่กะพริบ รวากับสายเลือด
บางอย่างกำลังตื่นขึ้น

ชายชราหลับตาลงก่อนเอ่ยออกมาเป็นครั้งแรก “และข้า...คือราชาจือเยียน
องค์สุดท้าย”

วูม!

สิ้นเสียง ต้นไม้สีทองทั้งต้นพลันส่องสว่าง เปลวแสงนับไม่ถ้วนลอยขึ้นสู่
ท้องฟ้า ขนนกสีทองบนแท่นหินเปล่งประกายเจิดจ้า รวากับกำลังต้อนรับ
กษัตริย์ผู้จากไปนานแสนนาน กลับคืนสู่บ้านอีกครั้ง

ทั้งตำหนักเจียบงันอีกครั้ง ไม่มีผู้ใดกล่าวสิ่งใดอยู่พักใหญ่

ราชาจื่อเยียนองค์สุดท้าย คำพูดเพียงประโยคเดียวที่หนักอึ้งกว่าเรื่องราวทั้งหมดที่ได้ยินมาก่อนหน้านี้

ฝานจิ้งหยามองชายชราอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะก้มมองเนินซีในอกเสื้อ เจ้าตัวเล็กยังคงจ้องอีกฝ่ายไม่กะพริบตาราวกับกำลังมองญาติผู้ใหญ่ที่ไม่เคยพบหน้า

“เหตุใดเจ้าคะ” ในที่สุดนางก็เอ่ยขึ้น “เหตุใดท่านจึงกล่าวว่าท่านเป็นคนผิด เหตุใดท่านจึงคิดว่าท่านพาพวกมันไปสู่จุดจบ”

สายลมภายในตำหนักหยุดนิ่งอีกครั้ง รอยยิ้มบนใบหน้าของราชาจื่อเยียนค่อยๆ จางลง

“เพราะมันคือความจริง” มันตอบเบาๆ น้ำเสียงเต็มไปด้วยความเสียใจและละอาย

“ไม่ใช่เจ้าคะ” ฝานจิ้งหยาส่ายหน้า

คำตอบนั้นทำให้ทั้งหวานหวานและเนินซีหันมามองนางพร้อมกัน แม้แต่ราชาจื่อเยียนเองก็ชะงัก

“ท่านกำลังกล่าวโทษตนเอง” ฝานจิ้งหยากล่าว “ข้ายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น แล้วเหตุใดท่านจึงเชื่อว่าความผิดทั้งหมดเป็นของท่าน”

ราชาจื่อเยียนนิ่งไป

“ในอดีต” มันกล่าวซ้ำๆ “ข้าก็เคยคิดเช่นเจ้า คิดว่าเพียงอธิบายเหตุผล ทุกคนจะเข้าใจ คิดว่าเพียงยอมถอยหนึ่งก้าว ความขัดแย้งจะยุติ คิดว่าเพียงอดทน โลกจะเปลี่ยนแปลง”

รอยยิ้มขมขื่นปรากฏขึ้นบนใบหน้า “สุดท้ายข้าจึงรู้ว่า ข้าคิดผิด”

วม

ภาพกลางอากาศปรากฏขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่ภาพสงคราม แต่เป็นภาพของบุรุษผู้หนึ่ง ร่างสูงสง่า สวมอาภรณ์สีทอง ยืนอยู่ท่ามกลางจ๊อบเขียนนับไม่ถ้วน แม้ไม่มีผู้ใดบอก ทุกคนก็รู้ทันที

บุรุษผู้นั้นคือราชาจ๊อบเขียนในอดีต

“ยามนั้น” ราชาจ๊อบเขียนกล่าวเบาๆ “มีคนมาหาข้า”

ภาพเปลี่ยนไป รอบด้านปรากฏเงาร่างมากมาย มนุษย์ เผ่าอสูร เผ่าวิญญาณ และอีกหลายเผ่าพันธุ์ที่ไม่มีผู้ใดรู้จัก

“พวกมันบอกว่า เพียงต้องการความร่วมมือ เพียงต้องการศึกษาเผ่าจ๊อบเขียน เพียงต้องการเรียนรู้พลังสุริยัน”

น้ำเสียงของราชาจ๊อบเขียนค่อยๆ กลายเป็นขมขื่น “และข้า...ก็โง่ที่จะเชื่อ”

หัวใจของฟานจึงหย่าพลันกระตุก

“ข้าเปิดประตู ข้าอนุญาตให้พวกมันเข้ามา ข้าแบ่งปันความรู้ ข้าแบ่งปัน
ความลับ ข้าเชื่อว่าพวกเราจะอยู่รวมกันได้”

ภาพกลางอากาศลั่นไหว ก่อนค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดง

